

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΗΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ἑπισημοῦ τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἑκατὸν ἐτησικὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαι δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνον δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀθήνατος πρόσαι διατριπ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλήνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηννοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ - ΕΚΔΟΥΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθῆστος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 22 Ἀπριλίον 1939

Ἔτος 61ον. — Ἀριθ. 21

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Τραγουδῆσε ἓνα τραγοῦδι τῆς
παλιᾶς μόδας, ποὺ τὴν ἐπιπόθι του τὴν
τραγουδοῦσαν ὕστερα ἔλοι μαζί ἐν
χορῷ. Νὰ ἦ πρώτη στραφή:

«Ὁ Ἀπρίλης πέρασε καὶ ἔλυσαν τὰ
| χιόνια
σὲ λίγο πρέπει νὰ φύγουμε μακριὰ
ναί, σὲ λίγο πρέπει ν' ἀφήσουμε τὴν
| πατριδα
εἰμαστε ψαράδες ποὺ ποτὲ δὲν βλέ-
| πουν τ' ὄριμο στάχυ.
Ὁριμο στάχυ, φεύγουμε γιὰ τὴ θά-
| λασσα,
ὄριμο στάχυ, σ' ἀφήσα στάχυ γιὰ νὰ
| σπαρθῆς
καὶ θὰ σ' εἶρω ψομί δταν γυρίσω
| πίσω.

Τὸ τραγοῦδι αὐτὸ λίγο εἰλεψε γὰ
κἀντὶ τὸν Χάρβεϋ νὰ βάλῃ τὰ κλάμ-
ματα, χωρὶς καὶ αὐτὸς ὁ ἑιδὸς νὰ ἔξ-
ρη γιὰ ποῖδ λόγο.

Χειρότερο ὅμως ἀκόμη ἐγένε τὸ
πράγμα, δταν ὁ μάγειρας παρατών-
τας τίς πατάτες ἀπλώσε τὸ χέρι του
γιὰ νὰ πάρῃ τὸ βιολί. Ἀκομπισμέ-
νος πάντα ἐπάνω στὸ ντουλάπι ἄρχι-
σε νὰ παίξῃ σ' ἓνα τόνο πολὺ θλι-
θερὸ ποὺ ἔπεφτε ὅμως ἀκριβῶς στὴν
κατάλληλη στιγμή. Ἰστέρα ἀπὸ λί-
γο ἄρχισε τὸ τραγοῦδι σὲ μιὰ ἄγνω-
στη γλώσσα, μὲ τὸ χοντρό του σα-
γόνι πεσμένο ἐπάνω στὸ βιολί του καὶ
τὰ μάτια του γυρισμένα ἔτσι, ὥστε νὰ
φαίνεται μόνο τὸ ἀσπράδι τους, ποὺ
γυάλιζε κάτω ἀπὸ τὴ λάμψη τῆς
λάμπας. Ὁ Χάρβεϋ ἔσκυψε ἔξω ἀπὸ
τὴν κουκέτα του γιὰ ν' ἀκούσῃ κα-
λύτερα καὶ μέσα ἀπὸ τοὺς ἀναστε-
ναγμοὺς τῆς ἑυλοθεσίας τοῦ καρ-
διοῦ καὶ τὸ βούισμα τῶν κυμάτων,
ὁ ἦχος τοῦ τραγοῦδοῦ, φήλωνε καὶ
χαμῆλωνε γιὰ νὰ σβῆσῃ σ' ἓναν ἀ-
ναστεναγμὸ.

— Θεοῦλη μου! Ἀνατρίχιασα δ-

λόκληρος, εἶπε ὁ Ντάν. Τί ὀργή εἶ-
ναι τοῦτο τὸ τραγοῦδι;

— Εἶναι τὸ τραγοῦδι τοῦ Φιν
Μάκ Κοὺλ δταν μπαρκαρίστηκε γιὰ
τὴ Νορβηγία, εἶπε ὁ μάγειρας.

Μιλοῦσε τ' ἀγγλικά ὄχι μὲ τὴ βα-
θειὰ λαρυγγώδη φωνή ποὺ ἔχουν οἱ
λοι οἱ νέγροι, ἀλλὰ σ' ἓνα τόνο ψη-
λὸ βγαλμένο ἀπ' τὴ μύτη, ὅπως θὰ
μιλοῦσε ἓνας φωνόγραφος.

— Μὰ τὴν πίστη μου, στὴ Νορ-
βηγία ἔχω πάει μὲ δὲν ἔκανα τέτοια
κλαφκατάνουξη, εἶπε ὁ Μεγάλος
Τζάκ. Κι' ὠστόσο μοιάζει μὲ κάποιον

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἐνα θελκτικὸ χαμογελάκι

παλιό σκοπό που θυμάμαι, πρόσθεσε αναστενάζοντας.

— Μην αρχίσω άλλο χωρίς να ποίμα κάτι χαρούμενο στο αναμεταξύ, τον έκρινε ο Ντάν.

Και η φουσαρόνικα έβαλε μπρός μια συναρπαστική μελωδία που συνεχιζόταν έτσι :

« Έχω είκοσιέξι εβδομάδες που δεν είδα τη σκεριά με δεκαπέντε κουνιτάκια φορτωμένους με δεκαπέντε αναθεματισμένα κουνιτάκια ανάμεσα στο καλιό Κουερώ και στο Μεγάλο.

— Πάψι μούγγρισε ο Τόμ Πλάττ. Ορεξη έχεις, Ντάν. Αυτό το τραγούδι είναι σωστός Ίωνας !

— Όχι, καθόλου. Δεν είναι έτσι, μπαμπά ; Έμένα θα μού μάθης τι είναι και τι δεν είναι Ίωνας !

— Τι πράμα είναι αυτός ο Ίωνας ; ρώτησε ο Χάρβεϋ.

— Ίωνά λέμε κάθε τι που φέρνει γρουσουζιά. Άλλοτε είναι άνθρωπος, άλλοτε μούτσος, καμιά φορά δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα μαστέλλο. Κάποια φορά είχα ένα μαχαίρι, που ήταν Ίωνας με τα δόντια του κι εγώ δεν τόξερα και το κρατούσα απάνω μου δυο δλόκληρα χρόνια, είπε ο Τόμ Πλάττ. Υπάρχουν κάθε λογής Ίωνάδες. Ο Τζίμι Μπούρκε ήταν Ίωνας για όλα τα καράβια όπου δούλευε, ως την ημέρα που πνίγηκε. Ποτέ μου δεν θα μπαρκαρίζομουν με τον Μπούρκε, μαχαίρι μου και να φοβόσα της πείνας. Στο Έξρα Φλόουτ είχαμε μια πράσινη φαρμάρακα. Κι αυτή ήταν Ίωνας. Ο χειρότερος Ίωνας που μπορείτε να βάλω με το νου σου. Έπνιξε τέσσερις ανθρώπους και τη νύχτα έφραγε ανάμεσα στις άλλες φαρμάρακες σαν άστρο.

— Και τα πιστεύεις αυτά εσύ ; είπε ο Χάρβεϋ που θυμήθηκε δεσ είχε πει ο Τόμ Πλάττ σχετικά με τα κεριά και τα τάρματα. Πιστεύεις πως μια βάρκα μπορεί να πνίξη τέσσερις ανθρώπους ;

Από την πρώτη κουκέτα ως την τελευταία ακούστηκε ένα ψιθύρισμα αποδοκιμασίας.

— Στη στεριά μπορεί να μη γίνεται τίποτα τέτοιο. Μά μες στη θάλασσα γίνονται πολλά πράγματα. Δεν είναι σωστό να κοροϊεύεις με τους Ίωνάδες, ναυρέ μου, είπε ο Ντίσκο.

— Όπως κι' αν έχη, ο Χάρβεϋ μια φορά δεν είναι Ίωνας, έκρινε ο Ντάν. Την άλλη μέρα που τον γλυτώσαμε, πιάσαμε τόσα ψάρια δεσ δεν είχαμε πιάσει σχεδόν ποτέ μας.

Ο μάγειρας έριξε το κεφάλι του

πίσω και ξέσπασε σ' ένα απότομο γέλιο—ένα γέλιο παράξενο. Ο άραπης αυτός σ' έκανε στ' αλήθεια να τὰ χάνης.

— Κατάρτα ! φώναξε ο Μεγάλος Τζάκ. Μην το ξανακάνης αυτό, γιατρέ. Δεν είμαστε συνειδημένοι.

— Έ, τι δηλαδή ; ρώτησε ο Τζάκ. Δεν μάς έφερε στ' αλήθεια γούρι και δεν πήγε καλά το ψάρεμα από τότε που τον ψαρέψαμε αυτόν ;

— Ω, πώς ! Έκανε ο μάγειρας. Αυτό το ξέρω, μα το ψάρεμα δεν τέλειωσε ακόμη.

— Μά τι πιστεύεις εσύ, και που θέλεις να καταλήξω ; είπε ο Ντάν με θέρμη. Δεν έχεις να πης τίποτε για κακό του.

— Τίποτε. Αλήθεια. Μια μέρα όμως, θα γίνω ο άφέντης σου, Ντάν.

— Αυτό είναι όλο ; Έκανε ο Ντάν με άπαθεια. Αμ' έ, που θα γίνω. Δεν θα γίνω για όλο τον κόσμο.

— Άφέντης ! είπε ο μάγειρας δείχνοντας με το δάχτυλο τον Χάρβεϋ. Δοσλος ! κι' έδειξε τον Ντάν.

— Αυτό είναι άστειο. Και σε πόσον καιρό ; ρώτησε ο Ντάν γελάοντας.

— Σε λίγα χρόνια θα το ιδώ. Άφέντης και δοσλος — δοσλος και άφέντης.

— Μωρέ, που στην ευχή τα είδες γραμμένα ταύτα ; ρώτησε ο Τόμ Πλάττ.

— Μες στο κεφάλι μου, βπου μπορώ να τα ιδώ.

— Πώς ; ρώτησαν οι άλλοι όλοι μαζί.

— Δεν ξέρω, μα θα γίνω όπως το λέω.

Έγειρε πάλι το κεφάλι του και εξακολούθησε να καθαρίζει τις πατάτες και στάθηκε αδύνατον να του βγάλουν πιά άλλη λέξη.

— Όπως κι' αν είναι, είπε ο Ντάν, πολύ νερό θα καταδέσουν ακόμη τα ποτήρια, ώπου να γίνω ο Χάρβεϋ άφέντης δικός μου. Μά ωστόσο είμαι πολύ εύχαριστημένος που ο γιατρός δεν είπε πως είναι Ίωνας. Έγώ όμως λέω πως ο μπαρμπά-Σάλτερς είναι ο χειρότερος Ίωνας απ' όλους τους Ίωνάδες που βρίσκονται στον κόσμο, απε τη γρουσουζιά που φέρνει στον ίδιο τον εαυτό του.

Από πάνω ακούστηκαν κτυπήματα.

— Αυτός είναι ο μπαρμπά-Σάλτερς με την τύχη του ! είπε ο Ντάν καθώς ο πατέρας του πήγαινε προς τη σκάλα.

— Σκορπίσε ή όμίχλη ! φώναξε ο Ντίσκο.

Όλο το πλήρωμα αγέθησε βια-

στικά για ν' αναπνεύση λίγον καθαρόν άέρα. Η όμίχλη είχε σκορπίσει αφήνοντας πίσω μια θάλασσα άγρια που κύλευσε μεγάλα και ψηλά κύματα. Το Έδω Έίμαστε κατέβαινε στο βάθος βαθιών κι' ευρύχωρων τάφρων κι' ύστερα ανέβαινε στην κορυφή σταχτερών όγρων βουνών για να ξανακυλήση πάλι στο βάθος, ενώ ο άνεμος ούρλιαζε ανάμεσα στα ξάρτια του. Έκει μακριά ένα κύμα ξέσπασε σ' ένα σεντόνι από άφρούς και σαν να έδινε το σύνθημα όλα τ' άλλα κύματα έκαναν το ίδιο, έτσι που το Χάρβεϋ θάμπωναν στο τέλος τα μάτια του.

— Μου φαίνεται σαν να είδα τούτη τη στιγμή κάτι να κουνιέται εκεί βαθιά, είπε ο μπαρμπά-Σάλτερς δείχνοντας με το χέρι του κατά το βορρά.

— Δεν μπορεί να ναι κανένα από τα ψαράδικα, είπε ο Ντίσκο, ζωώντας τα πυκνά του φρόδια για να ιδη καλύτερα και στριίζοντας τον χέρι του στην κουπαστή της πρύμης. Ντάν, δεν δίνεις ένα πήδημα ως επάνω για να ιδής τι κάνει ή σημα-δούρα του παραγαδιού ;

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠ' ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ

ΘΑΘΕΛΑ ΝΑΜΟΥΝ ΜΙΑ ΜΑΓΙΣΣΑ

Θάθελα ναμουν μια μάγισσα καλή, Με μαγικό ραβδί, να σου προσφέρω Το κάθε τι, που ή σκέψη σου καλεί Κι' ή μαγευτή ψυχή σου—που δεν ξέρω.

Τάχατε έδες, ένα παλάτι Χαλιμάς, Πελεκημένο με χρυσάφι και μ' άσημ. Για μήπως θα ζητούσες της μάγας Ένα μικρό, που να πετάη κυλίμα ;

Μη θές, να κατεβάσω από ψηλά Το στρογγυλό που σου γελάει φεγγάρι ; Κι' απλώνεις τα χεράκια σου απαλά Και την ψυχή σου ολάκερη—για να το [πάρη] !

Μη θέλεις, ένα σύγγραφο λευκό, Νά το δαμάσης—να το καρβαλλήσης ; Έ ή κάλλιο ένα σουραούλι μαγικό Που όλου, να κλείνη τους άχούς, της φύσης ;

Καλέ, μη θέλεις ένα άστραφτερό ραβδί, Που να χτυπάς, τη γης και να προσβάλη Ένας μικρούλης νάνος, σαν παιδί Νά σου προσφέρη ο νους σου, ο τι κι' [αν βάλη] ;

Μ' άλλίμονο ! .. Τί λέω γώ ή τραλή ; Δεν είμαι Μάγισσα, παρά μονάχα μάνα. Γι' αυτό—κι' φτώχεια ! ..—σου χαρίζω [ένα φιλιό

Για να σου φύγουν τα όνειρα τα πλάνα. ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΠΑΣΧΑ

Αγαπητοί μου,

ΜΙΑ απ' αυτές τις ημέρες, σε φιλικό μου σπίτι, βρέθηκα σε κύκλο παιδιών. Γιορτάζονταν κάποια γενέθλια, κι' είχαν μαζεωθεί πολλά, για να συγχαρούν, να γόγγυθουν και να διασκεδάσουν. Ήταν αγόρια και κορίτσια, τα μεγαλύτερα ως δεκαεπτά χρονών, και χαλούσαν τον κόσμο με τις φωνές τους, τα παιχνίδια τους, τα τραγούδια τους, τὰ χορούς τους, και τὰ παραπαιήτα παιδικά μαλλωμάτια. Μόλις και μεταβίαις κατάφερε ή οικοδέσποινα να τὰ συγκεντρώση στη σάλλα, γύρω στο μεγάλο τραπέζι, όπου είχε σεβριρισθεί το τσάι με όλα τα παραπάνω— ακόμα και με τα κόκκινα αυγά και τα τσουρέκια που είχαν περισσέψει από το Πάσχα. Έκει μόνο ήσυχασαν και τρώγοντας και πίνοντας, κουβέντιαζαν με σπουδαιότητα. Έγώ, καθισμένος σε μιάν άκρη—είχα πάρει το τσάι μου πρωτότερα—άκουγα τις κουβέντες. Πρώτη ή Φιφή είπε πως πέρασε το Πάσχα της, έπειτα ο Γεώργιος, έπειτα ή Καίτη, κι' όλα τα άλλα παιδιά με τη σειρά τους. Το συμπέρασμα λοιπόν ήταν πως κανένα σχεδόν από τα παιδιά εκείνα δεν είχε κάνει Πάσχα στο σπίτι του, δεν είχε ακούσει το Χριστός Ανέστη στην εκκλησία της ενορίας, ούτε είχε ψήσει το άρνι στην αύλή του !

Η Φιλή, από το Μεγάλο Σάββατο, είχε πάει στις γιαγιάς της, που μένει σ' ένα μακρινό προάστειο, κι' είχε γυρίσει την Τρίτη. Ο Γεώργιος είχε ακολουθήσει ένα έκδρομικό δέμιλο σε μια κοντινή πόλη. Η Καίτη, με τη μισή της οικογένεια, είχε ανέβει σ' ένα βουνό, ενώ ή άλλη μισή είχε κατεβεί σ' ένα άκρογιάλι. Και καθέτης. Μερικά από τα παιδιά εκείνα είχαν ακούσει το Χριστός Ανέστη σε μια τυχαία εκκλησία όπου έμπαιναν πρώτη φορά, άλλα δεν το είχαν ακούσει καθόλου, γιατί τη μεγάλη ώρα ταξίδευαν κι' όλα σχεδόν είχαν φάει το πασχαλινό άρνι κι' είχαν τσουγγρίσει τα κόκκινα αυγά σε ξένα σπίτια, σε ξένες αυλές, σε μακρινές ετοχές και με ξένους ανθρώπους, ή συγγενείς με όχι τόσο στενούς. Και στο σπίτι τους ; Ο πατέρας κι' ή μητέρα γόγγυσαν χωρίς τα παιδιά τους, ή ο παππούς κι' ή γιαγιά χωρίς τα εγγόνια τους. Σ' άλλα ή μητέρα έμεινε μονάχη, γιατί κι' ο

πατέρας είχε φύγει με τα παιδιά και σ' άλλα έμεινε ο πατέρας, γιατί κι' ή μητέρα είχε πάει ταξίδι ή έκδρομή. Και συλλογίζομουν : Έτσι λοιπόν γιορτάζεται σήμερα το Πάσχα στην Αθήνα ; Η μεγάλη γιορτή, που άλλη φορά συγκεντρώνει την οικογένεια, τώρα τη σκορπίζει ;

Μά βέβαια. Τα παιδιά εκείνα, που άκουγα στο φιλικό μου σπίτι να λένε πως πέρασαν το Πάσχα τους, δεν ήταν εξαίρεσεις. Σ' όποιον κύκλο κι' αν βρισκόμουν, τα ίδια θάκουγα. Όλοι σχεδόν οι Αθηναίοι, μικροί μεγάλοι, φεύγουν από το Μεγάλο Σάββατο και γυρίζουν την Τρίτη ή την Τετάρτη. Η μισή οικογένεια πάει σ' ένα μέρος, κι' ή άλλη μισή πάει σε άλλο. Και το πασχαλινό τραπέζι, στο σπίτι, ή μένει άστρωτο, ή στρώνεται για λίγους. Αυτό δεν είναι παράξενο ;

Στον καιρό μου δεν γινόταν. Κάνανε βέβαια κι' έκδρομες ή ταξιδάκια την εβδομάδα της Διακαινησίμου, άλλα αρχίζαμε από τη Δευτέρα ή την Τρίτη. Το Μεγάλο Σάββατο και το Πάσχα είμαστε πάντα στα σπίτια μας. Και το θεωρούσαμε άτυχια όταν παρουσίαζταν καμιά ανάγκη να λείψουμε αυτές τις άγιες ημέρες. Σήμερα φεύγουν χωρίς καμιά ανάγκη και το θεωρούν άτυχια. . .

Νά σες πού την άμαρτία μου, ο νεωτερισμός αυτός δεν μ' ενθουσιάζει. Προτιμώ το παλιό Πάσχα που συγκεντρώνει την οικογένεια, από το σημερινό που τη σκορπίζει. Το ξέρω πως είναι το « πνεύμα της εποχής » και πως κανένας δεν μπορεί νάντιταχθη σ' αυτό το πνεύμα. Άλλά είπα την ιδέα μου. . .

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

21

Ο Γιαννάκης τότε θυμήθηκε το ραβδί που του είχε χαρίσει ο Λύκος. « Όταν θελήσης να γυρίσης—του είχε πει—δεν θάχης παρά να το καρβαλλήκησες ». Τι θάχανε να δοκιμάση ; Καρβαλλήκεψεν λοιπόν το ραβδί

του Λύκου και, κρατώντας πάντα σφιχτά το πολύτιμο βοτάκι, περιμένε να ιδη τι θα γινόταν.

Ω, θάμα ! Στη στιγμή το ραβδί σηκώθηκε στον άέρα, τον σήκωσε κι' αυτόν, και, ραβδί και Γιαννάκης, άρχισαν να πετούν σαν νάχουν φτερά. Και με τι γοηγοράδα ! Σε λίγες στιγμές βρέθηκαν στα ορίζοντα κι' από κει, σε μια στιγμή, στο σπίτι !

Αν, για να φτάση στην κορυφή του βουνού, με τόσα εμπόδια και χασομέρια, ο Γιαννάκης χρειάστηκε μέρες, εβδομάδες, μήνες, χρόνια, για να γυρίση στο σπίτι του δεν χρειάστηκε ούτε ένα « Πάτερ ημών ». Πέταξε πιδ γοηγορά από τον άετο, από το γράκι, από τη σάιτα, κι' ίσως κι' απ' αυτή ακόμα τη σφαιρα του κανονιού !

Για φαντάσου τί πολύτιμο δώρο του είχε κάνει ο Λύκος ! Δεν ελόγασθηκε λοιπόν άδικα γι' άγάπη του, δεν έχασε τους κόπους που έκαμε για να του κυνηγήση και να του μαγειρέψη. . . Και να τος τώρα απέξω απ' το σπίτι του, με το βοτάκι της Ζωής

στο χέρι. Ξεκαβαλλικεύει το ραβδί, σπρώχνει την πόρτα και μπαίνει. "Αραγε ή άρρωστη μητέρα του ζή ακόμα; Θα τη βρω στο κρεβάτι της όπως την άφησε, για να της δώσω το βοτάνι και να την κάνη καλά; "Η Καλοκυρά του το ύποσέθηκε.

('Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

- ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB -

- Συνέχεια από το προηγούμενο -

"Ας καθήσουμε, καρδούλα μου, λιγάκι να ξεκουραστούμε. Βλέπεις είνκι σκοτεινά και πώς να βρούμε το δρόμο μας;

- Λοιπόν χαθήκαμε; "Αχ, γιαγιά μου, θάποθάνω χωρίς να σε ιδώ, χωρίς να ιδώ τον πατέρα μου! Γιαγιά μου, πατέρα μου χρυσέ!

"Η Μαριά κάθισε κατά γης, πήρε στην άγκαλιά της την Έμορφία που έκλαιγε παραξενικά και δοκίμαζε να την ημερέψη. "Έβγαλε το πολλάκι της και σκέπασε την Έμορφία γιατί ήταν νύχτα και το κοριτσάκι έκρυωνε. Της έδωσε λίγο ψωμί από κείνο που είχαν πάρει το πρωί μαζί τους και που τώρα είχε ξεραθεί, και προσπάθησε να την πείσει πως ή μόνη σωτηρία τους θα ήταν να περάσουν τη νύχτα τους εκεί και να μην προχωρήσουν περισσότερο.

- Θα κατασκοτωθούμε, καρδούλα μου, και δεν θα κάνουμε τίποτε, αφού είναι νύχτα και

δεν ξέρουμε τα κατατόπια. Να κοιτάξουμε λοιπόν να βρούμε κανένα μέρος να τρυπώσουμε και να πλαγιάσουμε πλάι, πλάι για να σε ζεστάνω.

"Εκεί που στέκονταν φαινόταν σαν δρόμος πατημένος, μα ώδηγοσε άραγε στο χωριό; "Αριστέρα τους ή Μαριά έβλεπε κάτι δένδρα, μα δεν

τολμούσε να πάη κατά κεί γιατί φοβόταν μήπως ήταν το χείλος κανενός γκρεμού, δεξιά τους είχαν ένα ύψωμα και τα κορίτσια περπατούσαν κολλητά στο ύψωμα αυτό.

"Η Μαριά κοίταζε να βρη καμμιά σπηλιά για να χωθούν μαζί με την Έμορφία και να περάσουν τη νύχτα. Με

τά πολλά ανακάλυψε

ένα βαθύλωμα, αρκετά ευρύχωρο ώστε να χωρέσουν κι' οι δυο τους, μα τόσο χαμηλό, ώστε ήταν αδύνατον να σταθούν όρθιες και τόσο ξέβαθο, ώστε τα πόδια τους έβγαιναν έξω όταν κάθονταν. "Όπωςδήποτε είχαν εβρει ένα μέρος για να βάλουν το κεφάλι τους, τί τους ένοιαζε αν τα πόδια τους έβγαίνουν έξω.

"Όταν ξαπλώθηκαν, ή γυφτοπούλα άποκοιμήθηκε εύθως.

"Ο φόβος κράτησε την Έμορφία άγρυπνη ακόμη λίγη ώρα, μα στο τέ-

λος την πήρε κι' αυτήν ο ύπνος.

"Έξαφνα ή Έμορφία ένοιωσε ένα πράγμα βαρύ και σκληρό να πατάη τα πόδια της και μια ζεστή και άγρη ανάσα στο πρόσωπό της. "Ανοίγει τα μάτια της και βλέπει ένα παλιόρι τριχωτό κεφάλι με κάτι μεγάλα και άγρια μάτια.

"Έβλεπε μια τρομαγμένη φωνή και λιποθύμησε!

"Από τη φωνή της Έμορφίας ξύπνησε ή Μαριά, άνακάθησε και έπειδή μόλις είχε αρχίσει να φέγγη, έπλωσε τα χέρια της για να φυλάξη την προστατευομένη της. "Μα τα χέρια της έπιασαν το μούσουδι ενός μεγάλου ζώου. Και στην αρχή βέβαια φοβήθηκε κι' ή ίδια γιατί είχε άκουσει άλλοτε ότι σ' εκείνα τα μέρη υπήρχαν άγριογούρουνα. "Μα την ίδια στιγμή άκουσε μια άνδρική φωνή να λέη: "Έ, τί είν' ατού, Ψαρέ;" κι' έτσι πήρε θάρρος, γιατί ήξερε πως

οι άγριογούροι δεν ημερώνονται και πως οι άνθρωποι δεν έχουν πολλές κουβέντες μαζί τους.

"Έτριψε τα μάτια της για να ιδή καλύτερα και μές στο μισοκόταδο ξεχώρισε τα μακρουλά αυτιά ενός γαϊδουριού.

"Ο γαϊδουριούλης της που έρχόταν δυο βήματα πίσω έτρεξε κοντά και ξαναείπε:

- "Έ, τί είν' ατού; Κάποια φωνή άκουσα. Πόδια; Τέσσερα πόδια! Δυο κορίτσια! Τι κάνετε ατού μεσα στην τρύπα, κόπελλούδια μου;

- "Χαθήκαμε χθές το βράδυ και πλαγιάσαμε έδω μές στην τρύπα γιατί πού να βρούμε το δρόμο μας νύχτα ώρα, έπε ή γυφτοπούλα. Τώρα μόλις φέγγη θα ξεκινήσουμε.

Δεν μ'ας λές, μπάρμπα, από πού θα πάμε στο χωριό μας;

- Και παιδί είναι το χωριό σας;

- Το Πανωχώρι.

- Το Πανωχώρι; Που εύχη Θεού είναι αυτό το Πανωχώρι; Πρώτη φορά τόκούω.

- Είναι στο βουνό όχι όμως τόσο ψηλά, πιδ κάτω.

- Χωριά επάνω στο βουνό ξέρω πολλά, μα Πανωχώρι δεν ξέρω κανένα. "Αν είναι πιά κατά το άλλο μέρος του βουνού, μα έμεις δεν πηγαίνουμε κατά κείθε ποτέ. "Άς είναι, μα έδω δεν μπορώ τώρα να σας αφήσω μοναχά δυο κορίτσια στην έρημιά. Τι νύχτα που θα την πέρχον οι κακόμοιροι οι γονιοί σας! Θά σας πάρω μαζί μου στο δάσος. "Έμεις, ξέρετε, είμαστε καρβουνιάρηδες, δλη μας ή γενιά κάνουμε κάρβουνα πάππου προς πάππου. "Εκεί θα ζεσταθήτε, θα φάτε και να ιδούμε πως θα σας πάμε στο χωριό σας. Κάποιος από μ'ας θα το ξέρη το Πανωχώρι.

"Η Μαριά σηκώθηκε, πήρε το χέρι της Έμορφίας και έειπε:

- "Έλα, καρδούλα μου, ζόπνα κι' είναι ώρα να ξεκινήμα. Μορφούλα!

"Ω, δεν ξυπνά! Μήπως και πέθανε;

- "Αν έφώναζε αυτή, έπε ο καρβουνιάρης σκύβοντας για να πάρη στην άγκαλιά του τη Έμορφία, σίγουρα και δεν είναι πεθαμμένη, ή φωνή

Ο καρβουνιάρης

"Η γυναίκα του καρβουνιάρη άρμεξε τη γίδα

"Η καρβουνιάρισσα

της ήταν τόσο ζωντανή και ζωηρή. Θα είναι λιγοθυμισμένη, μη φοβάσαι, οι γυναίκες θα την ξελιγοθυμίσουν. Τώρα να την φορτώσουμε στον Ψαρό. "Εγώ θα κρατώ το κεφαλάκι της να μην κρέμεται και σ' περπάτει από πίσω.

"Η Μαριά ήταν όρθη και τότε έιδε τί είχαν τα κορίτσια του Ψαρού. Είχαν ψωμιά μεγάλα που μοσκοβολούσαν κι' ήταν ζεστά ζεστά. "Ο καρβουνιάρης πρόσεξε τη ματιά της Μαριάς και χωρίς να της πη τίποτε έβγαλε το σουγιά του και έκοψε ένα μεγάλο κομμάτι ψωμί και τ'όδωσε στο κοριτσάκι.

- Έδχαριστώ, έπε ή γυφτοπούλα και κατακοκκίνισε γιατί είχε άπομάθει να παίρνη έλεημοσύνη.

- Κοίταξε, έπε ο καρβουνιάρης, τώρα θα ζεσταθή ή συντροφισιά σου καθώς θα είναι ξαπλωμένη επάνω στα ζεστά ψωμιά. "Η ζέστη θα της κάνη καλά. "Μ'αυτό το ψωμί περνώμα μια βδομάδα. Που να κατεβαίνη κανείς στο χωριό κάθε μέρα ν' αγοράζη ψωμί. "Όλα τάλλα τα οικονομώμα από το δάσος, μα το ψωμί, ούτε πουλι είναι να το κυνηγήσης, ούτε ψάρι να το φαρέψης.

"Αφού έειπε αρκετά ο καρβουνιάρης ήρθε και ή σειρά της Μαριάς. Διηγήθηκε πως πέρασε την ημέρα της μαζί με την Έμορφία κι' ο καρβουνιάρης την άκουγε με συμπάθεια μ'όλο που έκρινε πως είχε φερθεί άμυαλα και άσχημα. "Έτσι κουβεντιάζοντας έφτασαν στο ξέφωτο του δάσους όπου βρισκόταν το καμινί. "Ηταν ακόμη σκοτάδι γιατί τα δέντρα έκρυβαν το φώς του ούρανο. Μα το σκοτάδι το φωτίζε ή φωτιά του καμινιού και ένα μεγάλο σύννεφο καπνού ύψωνόταν στον ούρανο και σκορπιζόταν πάνω από το δάσος. "Ο άφεντικός του Ψαρού σφύριζε με τη σφυρίχτρα του και παρευθός από ένα καλυδάκι ξεπρόβαλε μια γυναίκα τριβοντας τα μάτια της και οι άνδρες που φύλαγαν τη φωτιά ήρθαν για να ξεφορτώσουν το γαϊδούρι.

"Η Έμορφία ώστόσο ζωογονημένη από τη ζέστη των ψωμιών είχε συνέλθει, μα ήταν πολύ εξαντλημένη και δεν μπορούσε ούτε τα μάτια της ν' ανοίξη και καθώς το ρυθμικό περπάτημα του Ψαρού την νανούριζε είχε πάλι βυθισθεί σ' ύπνο βαθύτατο. "Το δυνατό σφύριγμα του καρβουνιάρη ξύπνησε την Έμορφία και της έδωσε έντελώς τον ύπνο της. Μόλις όμως είδε τα πρόσωπα των καρβουνιάρηδων τα κατάμαυρα από την ασβόλη και τα μάτια τους που γιάλιζαν κατάσπρα μέσα στο μούτζουρω-

μένο πρόσωπό τους, και τα μαύρα χέρια τους, μόλις έιδε τα χέρια αυτά να απλώνονται για να την κατεβάσουν από το γαϊδούρι, και μόλις τα ένοιωσε να την πιάνουν, νόμισε πως την είχαν άρπάξει τίποτε μαύροι δαιμόνες και ξεφώνισε κατατρομαγμένη.

Την πήγαν στην καλύβα και την επλάγιασαν επάνω σ' ένα στρώμα από ξερό σανό, όπου κοιμόνταν τρία τέσσερα μωρουδέλια κατάμαυρα όπως οι γονείς τους. "Η Μαριά κάθισε δίπλα της και προσπάθησε να της ακορπίσει τους φόβους της και στο διάστημα αυτό ο καρβουνιάρης εξήγησε στη γυναίκα του πως ο Ψαρός ξετρώπωσε τα δυο κοριτσάκια από την κρυψώνα τους.

"Η μελαχροινούτσικη είναι κορίτσι που δεν χωρατεύει, έλεγε. Δεν τη μέλλει καθόλου να ξενοχήση μέσα στο δάσος. "Η άλλη όμως, ή Ξανθούλα είναι νερόβραστη. Είναι, λέει, από το Πανωχώρι. Βρέ, παιδιά, μην ξέρη κανένας σας αυτό το χωριό;

"Ένας μονάχα το γνώριζε. Δεν ήταν πολύ μακριά, έπε Μα' ανάμεσα στο δάσος όπου έκαναν αυτοί τα κάρβουνα ως την πλαγιά του βουνού όπου ήταν χτισμένο το χωριό δεν υπήρχε χαραγμένος δρόμος. Οι δυο μικρές αντίρσιες είχαν περάσει από δάση, είχαν σκαρφλώσει απάνω σ'ε βράχους πιασμένες από τους θάμνους, είχαν κατεβεί πλαγιές άπτότομες, έ-

χαν πηδήσει ρυάκια, είχαν περάσει από μέρη απ' όπου ήταν αδύνατο να διαβη άμάξι ή άκόμη και μουλάρι ή γαϊδούρι φορτωμένο, γιατί ήταν φόβος να γκρεμιστή η' αυτό δεν υπήρχε καμμιά επικοινωνία ανάμεσα στο Πανωχώρι και σ' άλλα χωριά όπου κατέβαιναν οι καρβουνιάρηδες για να πουλήσουν τα κάρβουνά τους.

"Η Έμορφία σ'ε λίγο ήσούχασε και άποκοιμήθηκε. "Ηταν όμως κατακόκκινη κι' έκαιγε απ' τον πυρετό κι' έλο άναστάνανε και βογγούσε στον ύπνο της. "Η γυναίκα του καρβουνιάρη έειπε:

- Το κορίτσι το καίει ή ζέστη και πρέπει να μείνη ήσυχο. "Έλα σ' μελαχροινούλα μου, ξάπλωσε έδω δίπλα της.

('Ακολουθεί) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΟΥ ΛΑΦΟΝΤΑΙΝ

ΟΙ ΚΛΕΦΤΕΣ ΚΑΙ Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ

Δυο Κλέφτες, για το Γαϊδαρό που κλέψαν, τσακωθήκαν. Μουτζώθηκαν βουστήκαν. "Ο ένας τους άγούσε Να πάν να τον πουλήσουν. "Ο άλλος να τον κρατήσουν. Στο τέλος, άναψε ο καυγάς, "Απ' το λαιμό άρπαχτήσαν. Και ξυλοκοπήθηκαν. Μα τη στιγμή που δερνουνταν Κλέφταρος τρίτος φάνει, Τραβίσει τον Κήρ Μέντιο, Τον καρβαλλά, το σκάνει!

(Παράφραση) ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Γερμανίδες μαθήτριες, εύτυχιμένες με τα ξυλοπάπουτσά τους, που διατηρούν τα πόδια τους ζεστά όσο κρύο κι' αν κάνει.

"Ανεκόνθη από την Γοργή Ψαροπούλα

ἀλλὰ οἱ περισσότερες ἀθάνατες καὶ ἀκατανόητες. — «*Δυὸ γέροντες*» τοῦ *Παλιότου*. Πολὺ ρεαλιστικὸ. Ἀκατάλληλο γιὰ παιδιὰ. — «*Νοσταλγία*» τοῦ ἴδιου. Ἀντικανονικὸ. Πολὺ ἱστορικὸ. Δὲν ἔχει γυναικώτερο ἀνδιαφέρον. — *Βιογραφία τοῦ Κολοκοτρώνη* τοῦ *Ἄνδρ. Παϊπέτη*. Δὲν τὸ ἔφερε πὺς μόνον ἄνθρωποι ἔχουν φευδώνημο μπουρὸν νὰ σταίλουν γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ. ; Ἡ βιογραφία τοῦ Κολοκοτρώνη εἶναι γνωστὴ σὲ ὅλα τὰ παιδιὰ. Νὰ σταίλῃ κατὶ ἄλλο, σχετικὸ μὲ σὲνα τὸν ἴδιο. — «*Πέποι*» τῆς *Κ. Α. Μ.* Ἕνα κοινὸ θέμα ἐκφρασμένο μὲ κοινὰ μέσα, ἐπηρεασμένο ἀπὸ διαδόματα συγχρόνων ποιητῶν. Ἡ *Κ. Α. Μ.* νὰ ἐπιδοθῇ περισσότερα στὰ περὶ τοῦ ἔχει μεγαλύτερες ἐπιτυχίες. — «*Μία προσευχὴ*» τοῦ *Γαβριᾶ*. Ἦθελε περισσότερη συγκίνηση. Ἄς δοκιμάσῃ νὰ τὸ ἐναγοράφῃ περιορίζοντας τὸν πρόλογο. — «*Ἡ βαρκοῦλα*» τῆς *Δαριάνας*. Κοινότατο θέμα, δημοκρατικαίτιες πολὺ φτωχῆς. Τὸ *φιλοσόφος* δὲν δημοκρατικαίτις μὲ τὸ ἄχος. — «*Εὐλοκόπος* καὶ Ἐρμῆς» τοῦ *Παράξενου*. Γνωστότατος μῦθος, γραμμένες σὲ σχολαστικὴ γλῶσσα. — Θὰ ἐξοκολοθῆσιν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα : Τριφύλλι, κ. (ΣΠ). Βάγκινος, ἄ. (ΓΜ). Κάριον Σούβα, κ. (! ;). Φλοῖστος, ἄ. (ΜΙ). Μαίμουδισσα, κ. (; ;).

Ἀναθεματισμοὶ Ψευδωνύμων : Εὐαθὸς Ἰαπότης, ἄ. Φρανσίνια, κ. Μελέαγρος, ἄ. Μυρέλλα, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : *Συνομιαίαν* (ἐχαρακτῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνάθεσιν) καθὼς θὰ εἶδες, τὸ Τεῦχος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸ πάρῃ μόνον μὲ 20 δραχμῆς, γιὰτὶ εἶσαι ἀπὸ τοὺς ἀπαινεθέντας ; *Καίτην Βενιού* (ἐχαρακτῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνάθεσιν καὶ τὸ ἐσπλάθωμα) εἴτελα στὸν ἐξελθόν σου καὶ νέου μου φίλο τὰ φυλλάδια ἀργότερα ἐλπίζω νὰ πάρῃ καὶ ψευδώνυμο ; καὶ ὅ ἐπίσης ; *Ἀνατέλλοντα Ἀστέρια* (χαίρω πολὺ ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο, καθὼς θὰ εἶδες, σὺ ἀνέκριναι) εἴτελα καὶ τὰ φυλλάδια πού ζήτησες ; ὁ χῶρος, σήμερα, δὲν ἐπιτρέπει νὰ σοὺ ἐξηγήσῃ πὺς λύνονται οἱ Γρίφοι καὶ τὰ Κρυπτογραφικὰ ; *Σκυριανὸ ποῦλο* (θεκτικὸς κ' ἀπὸ τὸ κ' οἱ προηγούμενες τὸν τόμο τοῦ 1935 σὲ περιέμνω νὰ τὸν παραλάβῃς) ; *Ἑλληνοπόλιαν* (λυοῦχαρτο εἰστέλα) ; *Ντόκτος Χ.* (ὁ κ. Φιλῶν κ' ὁ Ἀναθὴς πέρασαν πολὺ καλά στὴν Ἀμερικὴ) ; *Ὁ Ὀδηγὸς* ἔχει 6 δραχμῆς γιὰ τὸ κομμάτι σου θὰ σοὺ πῶ ἄμα τὸ διαβάσω) ; *Ἰωνίαν, Χρυσὴν Ἑλλάδα, Νεοῖδαν τοῦ Δάουου, Μάγναν τῆς Φιλοθέης, Ἀροσιόριαν, Βαρκοῖαν τοῦ Νεῖλου, Κλαίριν Κοκκίνου* κτλ. κτλ.

Εἰς ἄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Ἀπριλίου θάπαντήτῃ ἀπὸ ἐρχόμενο.

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΣ ΜΑΡΚΕΤΟΥ

ΣΟΦΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Κομψότατα τυπωμένο

Τιμᾶται δεχ. 25.— Τεχνολ. 30.—

Παραγγελία εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «*Διαπλάσεως*»

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 28ου Διαγωνισμοῦ Ἀσέων, Ἀ1 λύσεις τοῦ φυλλάδιου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 22 Ἰουνίου.

243. Ἀξίγριφος
Καταφατικὸ θὰ ἐνώσης
Μὲ ὄρατο ἄστερισμα,
Καὶ στὰ πλοῖα εἶσι θὰ δώσης
Κατοικία καὶ σταθμὸ.

Σαρπηδὼν

244. Στοιχειόγραφος
Ἐπίθτω ἢ οὐρασιαστικὸ,
Ἕγμο δηλοῖ πολεμικὸ.
Μὰ τὸ κεφάλι ἄν ἀφαιρέσης,
Νὰ ταξιδεύῃς θὰ μπορέσης
Μὲ ἄνεμο εὐνοϊκὸ.

Ἑλληνεποδία

245. Μεταγραμματισμὸς
Πλανήτης πού ὁ ἥλιος μὸς τὸν σέρνει
Μὰ τοῦ ἀλλάζεις μοναχὰ τὴ μέση,
Καὶ τῶρα ὁ ἀστυφύλακας τὸν παίρνει,
Ἡ καὶ στρατώτης, γιὰ νὰ τὸν φροσέη.

Διαβολάκι

246. Ἀίνιγμα
Πηδῶνας ἀγίνιζται
Τὸ ἀρσενικὸ μου.
Στὴν Ὀλυμπία βροῖσκειται
Τὸ θηλυκὸ μου.

Ναυτάκι

247. Δικτυωτὸν
*****=Μέρος τῆς πόλεως εὐθύ.
* * * * *
*****=Γεωργικόν.
* * * * *
*****=Ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου.
* * * * *
*****="Ὀχι !

Καὶ καθέτως τὰ αὐτὰ.

Γέρος τοῦ Μοριᾶ

248. Κρυπτογραφικὸν
123456473=Ἄγιος ἢ Ἀυτοκράτωρ.
2165 =Πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης.
36523 =Φωτεινὸν μεσέωρον.
4143 =Πτηνόν.
5642 =Γυνὴ τῆς Π. Διαθήκης.
65242 =Δένδρον.
717573 =Νόμισμα.

Σμύρακις

249. Ἐπιγραφή
Ι Δ Α Σ Η Σ
Κ Π Α Ρ Ν Ι
Α Η Τ Α Α Ε
Τ Ν Ο Ν Κ Ν
Ο Κ Α Ε Υ Α
Ν Ο Κ Ο Π Ο Χ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Κοκκινεπίπερο

250. Τριπλὴ Ἀκροστιχίς
Τὰ μὲν ἀρχαῖα τὸν πάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πολεμοχαρὴ θεόν, τὰ δὲ τρίτα γράμματα καὶ τὰ πέμπτα δυσάρεστον συναισθημα καὶ τὸ αἰσθητὸν διὰ τῆς γνώσε :

1, Κριτὴς τοῦ Ἄδου ; 2, Ποταμὸς τῆς Γεωμανίας ; 3, Ἀστρονομικὸν ὄργανον. 4, Μέτρον βάρους.

Θαλασσοταραχὴ

261. Φωνηεντόλιπον
oy
(Βαλκανικὴ πόλις
Μικρὸς Ζωγράφος

252. Γρίφος

τι ε ε ε ε ε ε
τι ε ε ε ε ε ε
τι ε ε ε ε ε ε
τι ε ε ε ε ε ε
τι ε ε ε ε ε ε

Δοξαζμένο Νησί

Παρόδω. — Ἡ λύσις τοῦ προηγούμενου Γρίφου, ὅτι ἀριθ. 242, πρέπει νὰ εἶναι ἀρχαῖον ῥητόν, καὶ ἔχει φωνὴν ὅπως τυπώθηκε κατὰ λάθος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 6

60. Πέργαμος (πέρ, γάμος). — 61. Φανέλλα (φᾶ, νά, λά). — 62. Λύτρα-Λύτρας. — 63. Τὸ γράμμα Ὀμέγα. — 64—65. Πᾶν μέτρον ἄριστον. Τοῖς νόμοις πεῖθου. (Ἡ ἀνάγνωσις εἰς ἀμφοτέρους τὰς ἐπιγραφὰς διαγωνίως, πρῶτον ἐκ τοῦ μέσου, κατόπιν πρὸς τὰ κάτω, καὶ τέλος πρὸς τὰ ἄνω). 66.

67. ΣΙΚΑΓΟΝ (ἌΣια, Χ Α Λ Δ Α Ι Α ΧΙος, ἌΚαρναντία, ΣΑ Α Α Κ Ρ ΠΙος, ἌΓησίλας, ΒΟ Λ Α Φ Υ Ρ Ο Ν Ιος, ἌΝατολή). — 68. Δ Υ Γ Δ Η Σ Τὸ μεγάλο φᾶρι τρέχει Α Κ Ρ Α Γ Α Σ Τὸ μικρὸ. (το μεγάλο, Ι Ο Α Ι ψᾶρ. τ, ρσθ, το μικρο).

Παρακαλῶ πολὺ θοοὺς χρωστοὺν τὴ συνδρομὴν τοὺς νὰ τὴν σταίλουν τὸ γρηγορώτερον. Ἄς ἔχουν ἄδωπει τους, ὅτι οἱ συνδρομῆς ἀπὸ τῆς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος ἢ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκολεῖται πολὺ τὸ ἔργο μου πού ἀπαιτεῖ ἔχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἐξοδα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἀθ'—300]

Γνωστοποιούμεν, ἐν συνεχείᾳ τῆς [Ἀθ'—234] εἰς λίαν προσηχῶς θὰ ἐμῆλθῃ καὶ πάλιν ὁ *Κώστας Κωνσταντινόπουλος* μὲ θέμα : «*Τὰ φαντάσματα (ἀπὸ τὴν ἀνάποδην !) ὡς μέσον ἐπιδηξίους !*»

«*ΔΙΚΤΑΤΟΡΕΣ*»

[Ἀθ'—301]

Στὴ «*Μαγικὴ εἰκόνα*» (φύλ. 13, Ἰθροῦ-πυλῶ) ἢ ζήτησιν ἐφημερίδα εἶναι ἡ... Κλο-Κλο !!!

Φαντάρος

[Ἀθ'—302]

Μπιάνκα Σορέλλι, σὲ παραξίας μὴ διενεῖς σημασία.

«*ΔΙΚΤΑΤΟΡΕΣ*»

[Ἀθ'—303]

Ἀθένας ἢ Ροήτος, σὲ εὐχαριστῶ πού μὲ θυμήθησες !

Μπιάνκα Σορέλλι

[Ἀθ'—304]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Βραβεῖον Α' : Ἀσκήθ Καμέλια Βραβεῖον Β' : Γελατσὸς Ἀντιπλοῦχος. Ἐπαινος Ἰος : Ἀσκηδὸς Ἀγγελος. 2ος : Ἀθηνῶν. Οἱ «13»

[Ἀθ'—305]

Μπαίνοντας στὴν ἀδιάπλασι ἀλληλογραφίᾳ μὲ ἄσους. Αἰσις : Γεώργιον Ι. Παναγιούλαν, δεκτὸ Π. Ὀδὸς Ἐρμ. Μπανάκη 104, Ἀθῆνας.

Πατριώτης

[Ἀθ'—306]

Μυροῖνη, συλλυπητήρια γιὰ τὸ θάνατον τῆς καλῆς γιαγιάς.

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[Ἀθ'—307]

Καίτη, παρεξηγήθησες τόσο πολὺ ; Συγχωρήσέ με. Ἀνταλλάσσομεν Μ. Μυστικὰ ; Σταίλα πρῶτη, Γεώργιον Μπουκουβάλαν. Poste Restante, Ἀθῆναι.

Βάγκινος

[Ἀθ'—308]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΚΟΣΜΕ : Ἄλτ !! [Ἀθ'—295] τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας !! Ἰσοσηγίζεστε !!

[Ἀθ'—309]

Γέρο τοῦ Μοριᾶ, χρόνια πολλά, εὐτυχισμένα !